
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 176, maart, april 2022

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 5

De eerste klas

Geen Weg Meer Terug

Kernwoorden van de leerstof: eeuwig heil, afval, enten, erfenis, volharding

“De Egyptenaren die u daar nu ziet, zult u hierna nooit meer terugzien” (Ex. 14:13 NBV).

“... want de Here heeft tot u gezegd: Op deze weg zult gij nooit meer terugkeren” (Deut. 17:16 NBG).

In de vorige studie hebben we gezien dat een kind van God zijn of haar eeuwig heil niet kan verliezen. Hiervoor waren twee redenen: 1) onze werken hebben geen plaats binnen Christus' werk en 2) het gebruik van het Griekse perfectum toont een blijvend eeuwig behoud aan. We zijn behouden door genade en door het geloof. Het ABC van het evangelie begint met de kennis dat ons eeuwig heil buiten enig werk van de mens omgaat (Rom. 4:1-8). Wanneer we anders leren, vervalsen we het evangelie. Onze werken kunnen daarom het werk van Christus niet in standhouden of ongedaan maken. Het volgende punten zijn daarbij van belang om te weten.

1. De typologie van de Bijbel sluit het verliezen van ons eeuwig heil uit

De typologie bevestigt dat het volk Israël nooit meer zou terugkeren naar Egypte. Gods blik was niet achterwaarts naar Egypte, maar vooruit naar het beloofde land. Toen het volk viel, viel het dan ook met betrekking tot de erfenis die voor hen lag, niet tot Egypte dat achter hen lag. Het volk Israël viel met betrekking tot de hoop die voor hen lag, het binnengaan van het beloofde land.

Afval heeft daarom altijd te maken met wat voor ons ligt, nooit wat achter ons ligt. Wat voor de schaduw, de type geldt, moet ook voor de werkelijkheid gelden.

Toch zijn er gelovigen die menen te zien dat bepaalde Bijbelverzen leren dat we voor eeuwig verloren kunnen gaan. De reden hiervan is dat er onvoldoende kennis is van de drie aspecten van ons behoud: het behoud in het verleden, het huidig behoud en het toekomstig behoud. Afval wordt dan gezien als het verliezen van ons eeuwig leven. Laten we dit verder bekijken.

2. Afval van het geloof is niet hetzelfde als het verliezen van eeuwig heil

“Want het is onmogelijk om hen die eens verlicht zijn geweest, die de hemelse gave geproefd hebben en deelgenoot zijn geworden van de Heilige Geest, en die het goede Woord van God geproefd hebben en de krachten van de komende wereld, en die daarna afvallig worden, weer opnieuw tot bekering te brengen, omdat zij voor zichzelf de Zoon van God opnieuw kruisigen en openlijk te schande maken” (Hebr. 6:4-6).

Wanneer we spreken over afval van het geloof, moeten we ons allereerst de vraag stellen om welk aspect van behoud het gaat. Deze vraag is gemakkelijk te beantwoorden, want het heeft te maken met het falen in het huidig aspect van het behoud, waardoor ook het toekomstige behoud niet wordt verwezenlijkt.

“Hen die eens verlicht zijn geweest”, zijn wedergeboren mensen. Het bewijs hiervan vinden we in Hebreeën 10:32 waar we van gelovigen lezen: *“Maar herinner u de dagen van weleer, waarin u, nadat u verlicht was”*. Dit zijn de mensen die hun vrijmoedigheid niet prijs moeten geven en volharding nodig hebben (vers 35), maar niet om hun eeuwig behoud vast te houden.

Alleen christenen kunnen afvallen van het geloof, maar wat betekent dat? Het Griekse werkwoord voor ‘afvallen’ in Hebreeën 6:6 is *para-piptoo*. ‘Piptoo’ betekent ‘vallen’ en het voorzetsel ‘para’ betekent ‘naast’. Letterlijk betekent ‘afvallen (van het geloof)’ daarom ‘ernaast vallen’.

Wanneer christenen afvallen van het geloof, vallen zij af met betrekking tot het doel van hun geestelijke wedloop (1 Petr. 1:9). Wanneer we afvallen, vallen we als het ware naast de weg neer waarop de wedloop moet plaatsvinden. Afval brengt ons daarom niet terug tot voor het startpunt. ‘Afval’ heeft daarom niets te maken met ongedaan maken van ons eeuwig leven (wat een onmogelijkheid is), maar met het falen in het Messiaanse doel waartoe wij zijn verlost. *Het falen in de geestelijke wedloop is niet synoniem met het verliezen van ons eeuwig heil*. Het probleem bij velen is dat zij alleen eeuwig heil zien. Hun wedloop is het behouden van het eeuwig heil met dit behoud als loon.

In de Bijbel is een gezondene een apostel en een afvallige is een apostaat. Letterlijk betekent het woord ‘apostaat’ ‘staan vanaf’. Een apostaat is iemand die ergens mee geassocieerd is geweest, maar nu niet meer.

Een voorbeeld hiervan zien we in Matthéüs 7:15-20 waar een valse profeet, een apostaat, een afvallige, slechte vruchten draagt. Zo’n apostaat was vroeger verbonden met het geloof, want men kan niet afvallen van iets waarmee men niet is verbonden geweest. De context is wel of geen vrucht dragen voor het koninkrijk van God.

3. Onze geestelijke vernieuwing sluit het verliezen van ons eeuwig heil uit

De Bijbel leert dat de mens geest, ziel en lichaam is. Onze ziel en lichaam veranderen niet door onze wedergeboorte. De vernieuwing door de wedergeboorte vindt plaats in de geest. Daar sterft de oude mens, sterft en doet de nieuwe mens zijn intrede door de vernieuwde geest. Door de wedergeboorte worden wij één geest met de Heer: “*Wie zich echter met de Heere verenigt, is één geest met Hem*” (1 Kor. 6:17).

De hechting aan de Heere (of: Here) heeft tot gevolg dat er een eenheid, een geestelijke verlijming, ontstaat tussen mijn geest en de Geest van God in mijn lichaam. Het gevolg is dat Christus een onlosmakelijk deel van ons wezen wordt, zoals ook de rank een onlosmakelijk deel van de wijnstok is.

Wanneer we leren dat we als kind van God verloren kunnen gaan, wat zou er dan innerlijk gebeuren? Een terugkeer naar de oude mens is onmogelijk, want de oude mens is gestorven en ligt in het graf. Er is gewoonweg geen alternatief om de nieuwe mens te vervangen en zolang de nieuwe mens in beeld blijft, blijft ook ons eeuwig heil in beeld. Wie niet van Christus te scheiden is, kan ook het eeuwig heil niet verliezen, want Christus is ons eeuwig heil (1 Joh. 1:1,2)!

Onze wedergeboorte kan vergeleken worden met het enten van een tak op een nieuwe boom. Zo is onze geest, geënt op de Geest van God, tot één geest met Hem geworden. De oude boom is voorgoed uit beeld. Het alternatief is nooit dat de tuinman de tak weer terugzet op de oude boom. In het christelijke leven is er nooit een weg terug, maar er kan wel degelijk een falen zijn op de weg vooruit. De Here stond nooit toe dat de Israëlieten terugkeerden naar de vleespotten van Egypte, maar Hij liet hen door hun ongeloof niet toe om het land te betreden dat voor hen lag. Een kind blijft altijd een kind van zijn of haar natuurlijke ouders. Ook wanneer de ouders het kind niet meer willen erkennen als hun kind, blijft het toch hun kind, want de natuurlijke afkomst kan niet ongedaan worden gemaakt. Andersom geldt dit ook wanneer het kind de ouders niet meer erkent. Dit alles geldt ook in het geestelijk leven. Wanneer wij een kind van God zijn geworden, hebben wij het geestelijke DNA van onze hemelse Vader ontvangen en blijven wij voor altijd een kind van Hem en blijft Hij onze Vader.

Het is een speerpunt in de geestelijke strijd dat de boze ons wil doen geloven dat we voor eeuwig van God gescheiden kunnen worden. Gods woord zegt:

“En als wij kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus...” (Rom. 8:17).

Wij kunnen ons kindschap niet meer verliezen, maar dat betekent niet dat er niets valt te verliezen. Wij kunnen de Messiaanse erfenis verliezen in het land dat voor ons ligt. Hier ligt de pijn, niet bij ons eeuwig heil, want de oude mens bestaat niet meer.

4. Zonde kan ons eeuwig heil niet ongedaan maken

Veel gelovigen leren dat we door (grove) zonden ons eeuwig heil kunnen verliezen. Dat is echter een onmogelijkheid, omdat we voor de macht van de zonde zijn gestorven. Ook zonden als daden kunnen onze nieuwe afkomst niet aantasten. Voor onze bekering waren we slaven van de zonde. Nu staan we in de nieuwheid van het leven en zijn we gestorven voor de zonde en levend voor God in Christus Jezus (Rom. 6:11). De zonde was een macht die in ons woonde, als gevolg van de zondeval van Adam. Die macht is nu voor altijd uitgeworpen en we zijn vrij van zijn inwoning

en dwang. De zonde kan nooit een oorzaak zijn van het verliezen van ons eeuwig heil, omdat Jezus kwam om ons van de zonde te verlossen.

We kunnen verschillende voorbeelden geven dat de zonde ons niet zal kunnen scheiden van Christus. Zo beschrijft de Bijbel ons als kruiken (2 Kor. 4:7). Een vat wordt gevuld met iets. Het vat heeft geen zeggenschap waarmee het wordt gevuld of waarvan het wordt leeggemaakt. Dit bepaalt de eigenaar van het vat. Een gelovige is gevuld met Christus, de schat, door de inwoning van de Heilige Geest. Daarmee is Christus een essentieel en onlosmakelijk deel van ons wezen geworden. Wanneer we stellen dat dit ongedaan kan worden gemaakt door de zonde en we opnieuw de geest van de kinderen van de ongehoorzaamheid zouden ontvangen, doen we Christus' werk aan het kruis teniet. Zonde kan een grote invloed hebben op de wandel van een christen, maar die zonde leidt nooit tot het verliezen van eeuwig heil, want het vat heeft geen zeggenschap over de inhoud.

Een wandel in de Geest bepaalt of een christen een overwinnaar blijkt te zijn of niet. *“En wie overwint en wie Mijn werken tot het einde toe in acht neemt, hem zal Ik macht geven over de heidenvolken”* (Openb. 2:26). Zonde kan ertoe leiden dat we onze Messiaanse heerlijkheid verliezen en we niet met Christus macht over de heidenen zullen krijgen. Heersen met Christus is een groot voorrecht en de kroon van onze geestelijke wedloop. Wanneer we hierin falen, falen we in onze geestelijke wandel, niet in ons geestelijke geboorte.

Wat nu als een gelovige, een wedergeboren persoon, Christus afzweert en bijvoorbeeld voor het verdere leven een toegewijd moslim wordt? Is die persoon dan verloren? Dit is wat velen leren, maar Gods woord zegt dat een christen die Gods werken niet tot het einde toe zal hebben bewaard, geen Messiaanse heerlijkheid zal ontvangen. Hij zal in de handen van de levende God vallen. Ook als die persoon berouw krijgt, zal hij niet tot bekering kunnen komen (Hebr. 6:4-6). In de kern, in de geest, blijft die persoon het eigendom van Christus. De Messiaanse heerlijkheid van duizend jaar gaat dan voorgoed voorbij aan die persoon. In de type valt die persoon bij Kades-Barnea (Num. 32:8). Dit is een zeer ernstige zaak, want dat betekent dat die christen het doel in dit leven heeft gemist en dat zal worden ervaren als *“gejammer en tandengeknars”* (Matt. 25:30). Eeuwig heil is niet in het geding, want onze negatieve werken, hoe ernstig of dramatisch ook, kunnen niet binnentreden binnen het werk dat Christus heeft verricht om ons eeuwig heil ongedaan te maken.

“Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere” (Rom. 8:38,39).

Wanneer Gods woord zegt dat niets ons zal scheiden van Christus, dan betekent niets gewoonweg niets, ook de kracht en macht van de zonde niet.

5. Behoud in het boek Hebreeën

We zagen al eerder dat het boek Hebreeën met afval heeft te maken. Veel christenen menen dat deze afval dit te maken met de afval van eeuwig heil. Het is daarom belangrijk dat we het thema van dit boek begrijpen en niet op het verkeerde been worden gezet.

In het boek Hebreeën wordt van behoud gesproken, maar niet van ons eeuwig behoud en de rechtvaardiging van de zondaar. Het priesterschap van de Here Jezus, dat zo op de voorgrond staat in Hebreeën, is voor gelovigen en niet voor zondaren. Dit priesterschap werd niet ingesteld in Egypte, maar in de woestijn, nadat het volk van God verlost was door het bloed van het Paaslam (Exodus 12).

De brief aan Hebreeën gaat niet over de rechtvaardiging van zondaren, maar om “*vele zonen tot heerlijkheid te brengen*” (Hebr. 2:10). Het is duidelijk dat een afval van de gelovige in Hebreeën te maken heeft met het verliezen van heerlijkheid en niet met het ongedaan maken van onze rechtvaardiging door het geloof. Het geloof in Hebreeën is niet geloof tot gerechtigheid (Rom. 10:9), maar geloof tot het behoud van de ziel (Hebr.10:39). Het geloof in Hebreeën wordt geuit door gehoorzaamheid en volharding. In Hebreeën zijn de beloften toekomstig en afval leidt dan tot niet verkrijgen van deze toekomstige beloften. Eeuwig heil is in het verleden al ontvangen als blijvend bezit.

Een van de redenen waarom gelovigen denken dat we ons eeuwig heil kunnen verliezen, is het gebrek aan onderwijs tussen eeuwig heil en de komende Messiaanse beloften van heerlijkheid. Dit zijn de beloften aan de overwinnaars in Openbaring 2-3 Openb. 2:7,11,17,26; 3:5,12,21). Wanneer we zien dat het verliezen van deze Messiaanse beloften het grote gevaar vormt van het christelijke leven, kunnen we eeuwig heil ook in het juiste perspectief zien. Het falen in deze beloften is het falen in het doel waarvoor wij zijn verlost, iets wat de meeste gelovigen niet zien. Het Nieuwe Testament zegt drie keer dat we ergens ernst mee moeten maken: 1) Ernst maken ons wel beproefd ten dienst van God te stellen (2 Tim. 2:15) , 2) Ernst maken met zulk een heil (Hebr. 2:3), en 3) Ernst mee maken om tot Gods rust in te gaan (Hebr. 4:11). Het heil waarmee we ernst moeten maken, is het toekomstig beërfd heil en dat heil heeft te maken met een erfenis in het beloofde land.

De brief aan de Hebreeën centreert zich rond vijf hoofdwaarschuwingen (Hebr. 2:1-4; 3:1-4:13; 5:11-6:20; 10:26-38; 12:14-29), en hebben allemaal te maken met de erfenis die aan christenen wordt aangeboden. De uitdaging van heel deze brief is: “Mis je erfenis niet!”. Het verlies van onze erfenis heeft niets te maken met het verlies van eeuwig heil, maar met het doel van ons eeuwig heil. We spreken ook niet van het verliezen van voorrechten in de eeuwigheid, maar van het verliezen van voorrechten die in het Messiaanse tijdperk van duizend jaar gelden: “*Zijn huis zijn wij, als ... want wij hebben deel aan Christus gekregen Christus, als wij tenminste ... Heden, als ...*” (Hebr. 3:6, 14,15).

Een christen kan het voorrecht missen om met Christus in het duizendjarig vrederijk te heersen, maar niet zijn eeuwig heil. Gods doel is om in de komende bedeling christenen als mede-erfgenamen te laten delen in de heerschappij van Christus vanuit de hemelen over deze aarde. Voor die taak is een grote voorbereiding nodig en een zware training. Onze wedergeboorte alleen is hiervoor niet toereikend. Heersen met Christus is niet een zaak van een reeds verkregen positie, maar van waardigheid (2 Thess. 1:5).

6. Specifieke probleemverzen

Volharden tot het einde

“... maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden” (Matt. 24:13).

De eerste vraag is: “Welke aspect van behoud betreft het hier?” Hebreëen 12:1 verbindt de geestelijke wedloop met volharding. We mogen nooit eeuwig heil verwarren met de geestelijke wedloop. Het eerste is namelijk onvoorwaardelijk, het laatste is voorwaardelijk en afhankelijk van onze volharding. Sommige christenen zullen volharden, anderen niet. Beiden zijn en blijven een kind van God, maar de een zal zijn zoonschap niet tot volle groei zien komen, de ander wel. Deze laatste heeft zijn verkiezing bevestigd en zal rijkelijk de toegang worden verleend tot de Messiaanse heerschappij (2 Petr. 1:10,11), terwijl de andere hierin is gestruikeld (vers 10b).

De rank buitengeworpen en verbrand

“Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen. Als iemand niet in Mij blijft, wordt hij buitengeworpen zoals de rank, en verdort, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand” (Joh. 15: 5,6).

Deze verzen hebben betrekking op een kind van God die als een rank aan de Wijnstok is verbonden. Het gaat hier niet over eeuwig heil, maar over vrucht dragen. De enige functie van een rank is om vrucht te dragen. Wanneer dit niet gebeurt, wordt de rank in het vuur geworpen (vgl. Ezech. 15:1-5).

In de gelijkenis van de talenten zien we een slaaf die ook geen vrucht heeft gedragen. Hij bleef echter een slaaf, maar ging niet het feest van de Heer binnen. Hij werd *buitengeworpen*. Een christen die geen vrucht draagt, blijft een kind van God, maar heeft geen vrucht gedragen voor het koninkrijk van Christus en zal daarom zijn of haar Messiaanse heerlijkheid mislopen. Het vuur kunnen we vergelijken met het vuur in 1 Korinthiërs 3:13-15. Het vuur verbrandt wat geen vrucht is, maar de gelovige “zal gered worden, als door vuur heen”. Het fundament blijft.

Wanneer we geen vrucht dragen, heeft dat gevolgen voor de gelovige. Die gevolgen hebben niets te maken met het verliezen van eeuwig heil, want een christen kan zijn of haar eeuwig heil niet verliezen.

Door kennis verloren gaan

“En zal zo de broeder die zwak is door uw kennis verloren gaan, een broeder voor wie Christus gestorven is?” (1 Kor. 8:11).

Het gaat hier om een broeder, iemand die is wedergeboren. Hij kan verloren gaan, zegt dit vers. Bezien vanuit de overtuiging van de eeuwige zekerheid van de gelovige, heeft ‘verloren gaan’ hier de betekenis van het niet verwezenlijken van het huidig en toekomstige behoud. Vergelijk de deelwoorden ‘verloren gaan(de)’ en ‘behouden worden(de)’ in 1 Korinthiërs 1:18.

Het Koninkrijk Gods niet beërven

“Of weet u niet dat onrechtvaardigen het Koninkrijk van God niet zullen beërven? Dwaal niet! Ontuchtplegers, afgodendienaars, overspelers, schandknappen, mannen die met mannen slapen, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, lasteraars en rovers zullen het Koninkrijk van God niet

beërven. Sommigen van u zijn dat wel geweest, maar u bent schoongewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd, in de naam van de Heere Jezus en door de Geest van onze God' (1 Kor. 6:9-11).

Opnieuw, dit vers gaat niet over eeuwig heil maar over een toekomstig beërfd behoud. Eeuwig behoud is nooit beërfd. We ontvangen eeuwig behoud en worden kind van God. Pas dan komt hij in beeld als erfgenaam, niet eerder.

Tevergeefs tot geloof zijn gekomen

"... waardoor u ook zalig wordt, als u eraan vasthoudt zoals ik het u verkondigd heb, tenzij dat u tevergeefs geloofd hebt" (1 Kor. 15:2).

Eeuwig behoud hoeft en kan niet vastgehouden worden, want het is onvervreemdbaar. Menselijke inspanning om dat leven in stand te houden, kan in de sfeer van Christus' volbracht werk niet bestaan. Wanneer het gaat om een toekomstig behoud, valt alles op zijn plaats. Een christen kan tevergeefs tot geloof zijn gekomen als hij het einddoel van het geloof niet behaalt (1 Petr. 1:9). Ons eeuwig behoud is geen garantie dat we onze geestelijke wedloop zullen behalen (vgl. 1 Kor. 9:27).

Het geloof dat schipbreuk lijdt

*"... opdat u in deze dingen de goede strijd strijdt. En behoud het geloof en een goed geweten. Sommigen hebben dit verworpen en hebben in het geloof schipbreuk geleden" (1 Tim. 1:18,19).
"Maar zal de Zoon des mensen, als Hij komt, wel het geloof op de aarde vinden?" (Lukas 18:8).*

De wijze waarop de Griekse tekst in Lukas 18:8 is geschreven, eist een ontkennend antwoord. De uitdrukking "hèt geloof" werd door de Heer gebruikt in verband met het woord van het koninkrijk en staat ook heel centraal in de brieven van Paulus (1 Tim. 6:12-15,19; 2 Tim. 4:7,8; Judas 3). Vlak voor zijn dood schreef hij: *"Ik heb hèt geloof behouden"* (2 Tim. 4:7). Hij verbond dit met zijn (geestelijke) (wed)loop die hij ten einde had gebracht. Hiermee gaf Paulus aan dat sommige christenen *hèt* geloof zullen behouden en andere christenen niet. De Schrift leert dat *hèt* geloof schipbreuk kan lijden, zoals bij Alexander en Hymenaéus (1 Tim. 1:19,20).

Ternauwernood behouden

"En indien de rechtvaardige ternauwernood behouden wordt, waar zal dan de goddeloze en zondaar verschijnen?" (1 Peter. 4:18).

Eeuwig behoud is nooit "ternauwernood" of "nauwelijks", maar ons toekomstige behoud, dat te maken heeft met een rijkelijke of minder rijkelijke toegang tot het koninkrijk, is wel nauwelijks of ternauwernood (vgl. 2 Petr. 1:10,11). De goddeloze en zondaar als vleselijke gelovigen staan hier als tegenstelling voor de rechtvaardige. Dit zien we ook in Judas 15. De brief van Judas gaat niet over eeuwig heil, over onze *"gemeenschappelijke zaligheid"* (Judas 3), maar over afvalligheid van het geloof.

Zonde tot de dood

“Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, dan moet hij tot God bidden, en Hij zal hem het leven geven, namelijk aan hen die niet zondigen tot de dood. Er is een zonde tot de dood; daarvoor zeg ik niet dat hij moet bidden” (1 Joh. 5:16).

1 Johannes 5:16 brengt ons terug naar Hebrreeën 6:4-6 dat we al eerder bespraken.

Het kenmerk van een apostaat is dat hij alles verwerpt wat God in Christus heeft gedaan. Hij noemt goed “kwaad” en waarheid een “leugen” (vgl. Rom. 1:25). Er is geen weg terug om de toekomstige Messiaanse beloften te beërven.

Onze naam gewist uit het boek van het levens

“Wie overwint, zal bekleed worden met witte kleren en Ik zal zijn naam beslist niet uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen. Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tegen de gemeenten zegt” (Openb. 3:5,6).

De context van deze verzen is “*wie overwint*”. Wanneer we in deze verzen eeuwig heil willen zien, zal ook gesteld moeten worden dat het falen in de geestelijke wedloop tevens uitloopt op het verliezen van ons eeuwig heil. Dit is een onmogelijkheid, omdat onze werken geen toegang hebben tot het werk dat Christus heeft verricht. God kent verschillende boeken waaronder “*het boek van het leven van het Lam dat geslacht is ...*” (Openb. 13:8). Uit dit boek kan niemand meer uitgewist worden (Joh. 10:27-29; Ef. 1:3-6). Het boek van het leven in Openbaring 3:5 beschrijft allen die voor eeuwig zijn behouden en blijven in dit boek indien zij gebouwd hebben met goud, zilver en kostbaar gesteente (1 Kor. 3:12,13).

Een voorbeeld hiervan vinden we in 2 Samuël 23:8-39 een lijst van Davids helden. Sommigen waren uit de lijst van helden gewist, zoals Joab, de overste van David, omdat zijn hart niet recht was voor David. Achitofel vinden we er ook niet, omdat hij meeging in de opstand van Absalom. Hieruit zien we dat niet alle christenen overwinnaars zullen zijn, maar dit gaat niet ten koste van hun eeuwig heil.

Conclusie

Behoud kent drie aspecten. Wanneer dit niet gezien wordt, kan abusievelijk geloofd worden dat een kind van God voor eeuwig verloren kan gaan. De type zegt dat er voor de Israëlieten geen weg meer terug was en dat is de weerlegging, omdat type en antitype overeenkomen. Eeuwig heil is Christus Zelf (1 Joh. 1:1,2). Christus kunnen we nooit meer verliezen, want niets en niemand kan ons van zijn liefde scheiden. In de eerste klas van de leerschool van Christus moet de eeuwige zekerheid van de gelovige in Christus duidelijk zijn (1 Joh. 5:11-13).

Studievragen

1. Waar begint het ABC van het evangelie?
2. Wat versta je onder afval van het geloof?
3. Wat leert ons het verbranden van de rank die geen vrucht draagt?
4. Waarom is ons eeuwig heil niet beërfd?
5. Wat gebeurt er als we door kennis verloren gaan?
6. Wat betekent het om het koninkrijk van God te beërven?
7. Wat is je belangrijkste les uit deze studie?